

TISZTELT ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG!

Alulírott [REDACTED] alatti lakos, a megadott határidőn belül az alábbi

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/952-1/2021.
Érkezett:	2021 JÚN 02
Példány:	1
Melléklet:	db

HIÁNYPÓTLÁST

terjesztem elő, az eredeti indítvány kiegészítésével, egységes szerkezetben:

Alulírott [REDACTED] alatti lakos, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban „Abtv.”) 27. § a) pontja alapján a Szegedi Járásbíróság által felterjeszteni kért

alkotmányjogi panaszt

terjesztek elő az alábbiak szerint:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Szegedi Törvényszék 3.Pkf.20.206/2021/2.sz. jogerős és egyben végleges végzésének alaptörvény-ellenességét.

1

Kérem, hogy alaptörvény-ellenes voltára tekintettel a jogerős és végleges végzést semmisítse meg, miután az ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelményével: sérti a contra legem jogalkalmazás tilalmát és a megfelelő indoklás követelményének sem tesz eleget.

Továbbá sérti egyúttal az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésének első kitételében foglalt alapjogomat is, miszerint:

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák, ezzel egyúttal sértve a Római Egyezmény 8. Cikk (1) bekezdésében foglaltakat is, miszerint:

Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák, ezzel pedig szembefordul a Római Egyezmény 13. Cikkében foglalt nemzetközi kötelezettségvállalásunkkal is, miszerint:

Bárminek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

Végezetül figyelmen kívül hagyja mindazt – a látókörén kívül marad mindaz -, amire a tisztelt Alkotmánybíróság a IV/1533/2020. számú döntésében 2021. február 9-én elvi élel mutatott rá a különélő szülő és (elsősorban!) a gyermek jogaival, mindenképp álló érdekével, a kapcsolattartás céljával, szükségességével, az emberi méltósággal, a magánszférával, a családi élettel, a kétpólusú alapjoggal, az alapjogok kiüresítésének tilalmával és ezek összefüggéseivel kapcsolatban rámutatott.

1. AZ INDÍTVÁNYOZÓI JOGOSULTSÁG

Az alkotmányjogi panasz a 27. § a) pontján alapul, amely szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy a döntés kézhezvételétől számított 60 napon belül alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés, vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a panaszos Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az ügyben további jogorvoslat lehetőség nem biztosított a panaszos számára.

A Szegedi Törvényszék 3.Pkf.20.206/2021/2.sz. jogerős és végleges végzését 2021. április 7-én kaptam meg postai úton.

A 2017. évi CXVIII. törvény 2. § g) pontja szerint nincs helye a végzéssel szemben felülvizsgálatnak, azaz további – rendkívüli – jogorvoslatra nincs lehetőség.

2. A TÉNYÁLLÁS, A HÁTTÉR, AZ ELŐZMÉNYEK

A tényállást kimerítő részletességgel tartalmazza az elsőfokú és a másodfokú végzés, ezeket az elsőfokon eljáró bíróság nyilván felterjeszti a jelen alkotmányjogi panasszal együtt. Ezért itt csak a lényeg foglalom össze röviden, határozat számok, időpontok, stb., nélkül.

A lényeg a következő: mint különélő szülő, jogosult vagyok a gyermekemmel zavartalanul kapcsolatot tartani. Ez az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében (is) foglalt alapjogom és ez az, ami sérült az általam sérelmezett, kifejezetten **contra legem** bírói döntés által.

A gondozó szülő ugyanis nem biztosította számomra a tavalyi évben a zavartalan nyári kapcsolattartást, aminek okán az elsőfokon eljáró Szegedi Járásbíróság 11.Pk.50.902/2020/8.sz. végzésével el is rendelte a kapcsolattartás végrehajtását: annak körében felhívta az anya figyelmét a jövőbeni kapcsolattartások előírás szerinti biztosítására, valamint előírta számomra az elmaradt, illetve megzavart nyári kapcsolattartás pótlását is.

Ezt a minden tekintetben törvényes elsőfokú végzést azonban az általam a jelen alkotmányjogi panasszal támadott **másodfokú végzés** megváltoztatta annyiban, hogy **mellőzte belőle a pótlásra felhívást** egész egyszerűen azzal a **contra legem** indokkal, hogy a nyári szünetre eső időszakos kapcsolattartás nem pótolható, a nyár ugyanis elmúlt.

Hozzá szükséges tenni: **nem lehet egyszeri esetként kezelni a történeteket**, ugyanis a végzés nem az adott konkrét alkalom vonatkozásában, hanem **általánosságban**, elvi értelemben fogalmazta meg a Ptk. 4:182.§ (2) bekezdésével szögesen szembenálló, és ezért az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdésében foglaltakat is súlyosan sértő álláspontját, így az precedenst – **mégpedig alaptörvény-ellenes precedenst** - teremt, amire a jövőben már rendszeresen hagyatkozhat nem csak az én gyermekem gondozó szülője, de más kapcsolattartást előszeretettel akadályozók is, akikkel anyuka megosztja ezt a **contra legem** döntést.

A magánélethez, illetve a családi élethez, valamint a kapcsolattartáshoz való alapjog nem csupán az indokolatlan beavatkozás tilalmát jelent, hanem a hatóságok/bíróságok aktív, hatékony beavatkozási kötelezettségét is magába foglalja azokban az esetekben, amikor ez szükségessé válik ezen alapjogok biztosítása végett.

Erre szolgál a 2017. évi CXVIII. törvény 7/A. szakasza. (A 22/A – E paragrafusok.)

(Amit a jogerős végzés tartalmaz, az lényegében az egyszeri roma ismert esete a bazseválás után, akivel a primás sajnálkozva közli, miszerint „Járni jár Neked is Gazsi, épp csak nem jut...”)

2.1. A magán- és családi élethez, illetve a kapcsolattartáshoz fűződő alapjog sérelme

Az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Az Alkotmánybíróság több ízben is kifejtette, hogy az alapjogok érvényesülésének minimális mércéjeként fogadja el a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusok által biztosított jogvédelmi szintet. (13/2014. (IV. 18.) AB határozat, stb.)

A Római Egyezmény 8. Cikke szerint mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák. Az EJEB kialakult gyakorlatában ez a jog magába foglalja a különélő szülőnek a gyermekével való kapcsolattartáshoz fűződő jogát is. (29435/05 - Németh Zoltán kontra Magyarország)

A magán- és családi élethez, illetve a kapcsolattartáshoz fűződő alkotmányos alapjogom sérelmének miben léte álláspontom szerint egyértelműen következik, ugyanis az általam támadott döntés elzárta engem is, és a gyermekemet is az alapjogunk gyakorlásától, illetve érvényesítésétől, mely szerint az elmaradt huzamosabb idejű együttléteket jelentő időszakos kapcsolattartást utóbb pótolhassuk.

Az Alkotmánybíróság részletesen elemezte a IV/1533/2021. számú határozatában éppen a huzamosabb, folyamatos együttléte különös jelentőségét a különélő szülő és a gyermek kapcsolatának fennmaradása, megszilárdulása, erősödése vonatkozásában, rámutatott, hogy ennek elmaradása a családi kötődések fellazulásához, végsősoron tehát a tágabb értelemben vett magánszféra sérüléséhez vezet, ami viszont az emberi méltóságból eredően sérthetetlen, ki nem üresíthető alapjog.

2.2. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

A tisztességes eljárás sérelme kérdéskörében a kapott iránymutatás szerint haladva az alábbi alapjogi érveléssel egészítem ki a korábbiakat:

Az Alkotmánybíróság szerint a „tisztességes eljárás” követelménye magában foglalja az eljárást folytatóval, valamint az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat, illetve alapelveket, és egyben biztosítja az Alaptörvényben írt eljárási garanciák teljesülését is.

A 6/1989. (III.11.) AB határozat szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy lehet az egész eljárás összességében tisztességes, ahogy az összes részletszabály betartása dacára is lehet az eljárás összességében vizsgálva méltánytalan, vagy igazságtalan, vagy nem tisztességes. A tisztességes eljáráshoz való alapjog lényegében azokat a garanciákat foglalja magában, amelyek rendeltetése, hogy a felek jogainak érvényesítése olyan eljárásban történjen, amely biztosítékot jelent a törvényes, elfogulatlan és ésszerű időn belüli döntésre.

A jelen esetben azt szükséges megítélni, hogy a nem vitatottan contra elegendő jogalkalmazás – a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése kógens jogszabályi rendelkezés, miszerint a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül pótolni kell. A jogalkotó nem tesz kivételt, illetve nem tesz különbséget folyamatos és időszakos kapcsolattartás között a pótlás kógens kötelezettsége tekintetében, miután viszont az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdése szerint hazánkban a jogszabályok mindenkire nézve kötelezőek, így a jogalkalmazó nem írhatja felül a jogalkotó kógens rendelkezését. (Akkor sem, ha netán nem ért vele egyet.) Erre vonatkozóan - és egyben az időszakos kapcsolattartás pótlása elrendelésének technikai vonatkozásában - felhívom a Debreceni

Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18.K.27.247/2018/19.sz. ítéletének idevágó részletét annak 12. oldaláról: "A bíróság hangsúlyozza, hogy azon alperesi álláspont, miszerint a nyári időszakos kapcsolattartás nem pótolható téves. A felperest megilleti a pótlás, melyet elsődlegesen a nyári tanszünetben, annak kizártsága esetén a folyamatos kapcsolattartással nem érintett páros hétvégéken kell számára biztosítani a gyermek érdekét szem előtt tartva. Ezen pótlás hiányában ugyanis nem csak a felperes jogai, hanem a gyermek kapcsolattartáshoz fűződő jogai is sérülnek." A Kúria Pfv.II.21.196/2017/9.sz. döntésében ezzel egyező álláspontra helyezkedett kimondva azt, hogy: "Az elmaradt kapcsolattartás pótlása kógens jogszabályi rendelkezés, ezért annak mellőzése jogszabálysértő." – és az érvényes iránymutatásokkal való szembehelyezkedés befér-e a tisztességes eljárás kereteibe.

A tisztességes eljárás talán legalapvetőbb garanciális eleme maga a törvényesség, tisztességesnek tekinteni egy nyilvánvalóan törvénytörtő döntést alapesetben nem lehet. Erre tekintettel megítélésem szerint eleve nem abból az aspektusból kell kiindulni, hogy a contra legem jogalkalmazás „csak milyen esetekben” szolgálhat a tisztességes eljárás sérelmének megállapítására, hanem az a helyes aspektus, hogy a contra legem jogalkalmazás milyen kivételes esetekben nem eredményezi a tisztességes eljárás sérelmét. Vagyis a jelen konkrét esetben azt kell vizsgálni, hogy van-e olyan egyedi körülmény, ami ebben az esetben – kivételesen! – magyarázhatóvá, tolerálhatóvá teszi a törvényalkotóval való, az Alaptörvény R) cikke (2) bekezdésébe ütköző szembefordulást, amivel közvetlen ok-okozati kapcsolatban sérült a magán- és családi élethez, illetve a kapcsolattartáshoz fűződő alkotmányos alapjogom.

De vegyük sorra a nekem küldött iránymutatás szerint:

A contra legem jogalkalmazás indokolása, pontosabban annak hiánya:

4 A jelen konkrét esetben az általam támadott határozat semmilyen indokolást nem tartalmaz a Ptk. 4:182. § (2) bekezdésében foglalt kógens rendelkezés figyelmen kívül hagyására, illetve a vele való szembe helyezkedésre.

Tényszerűen megállapítható, hogy az általam támadott döntésben még csak említés szintjén sem szerepel a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése, és így értelemszerűen semmilyen adekvát magyarázatot sem tartalmaz a contra legem jogalkalmazásra, egyáltalán nem derül ki, hogy az eljáró bíróság miért látta szükségesnek ebben az esetben a contra legem jogalkalmazást.

Józan paraszti ésszel egyébként ez a kérdés igen egyszerűen megválaszolható: az ügyemben Jogerős Végzést hozó Szegedi Törvényszék hiányos jogi ismeretire, és/vagy figyelmetlenségére vezethető vissza a contra legem jogalkalmazás: a Ptk. 4:182. § (2) bekezdéséről egyszerűen megfeledkezett és/vagy nem ismerte fel, hogy abból mi következik, ahogy nem ismerte fel ennek az alapjogi aspektusát sem, a Kúria a Pfv.II.21.196/2017/9. sz. iránymutatásával pedig még nem találkozott. (Azt is mondhatnám, hogy a döntést a saját „paraszti eszével” hozta meg, odáig egyszerűsítve a kérdést, hogy ha egyszer elmúlt a szünidő, akkor „ez a hajó elment”, és nem jutott el odáig, hogy ebben a kérdésben milyen jogszabályok, törvényi rendelkezések és Kúria iránymutatások összevetése és értékelése lenne szükséges. Egyszerűbben: a döntéshozó ebben az esetben alkalmatlannak bizonyult a feladatra: megmérettetett és kevésnek találtatott.).

Lényegében az előbbieken már benne van, de akkor külön is rögzítem: a bíróság az adott jogkérdésre vonatkozó jogi normákat (Ptk. 4:182. § (2) bekezdése, a Kúria a Pfv.II.21.196/2017/9. sz. iránymutatása, stb.) nem vette figyelembe. A bíróság csak akkor zárhatja ki alkalmazásból a jogszabályt, ha megállapítja annak érvénytelenségét.

Végezetül az a feltétel is fennáll, hogy a bíróság a döntését egy olyan korábbi gyakorlatra alapozta, amit a jogalkotó új jogi szabályozás elfogadásával és hatályba lépésével összefüggésben hatályon kívül helyezett:

„Az elmaradt időszakos kapcsolattartás nem pótolható” – *mint joggyakorlat* – a korábbi Ptk. idején volt elfogadott bírói és egyúttal gyámhatósági gyakorlat: annak idején a kapcsolattartást (is) szabályozó ítéletekben, illetve gyámhatósági határozatokban a bíróság, illetve a gyámhatóság maga rendelkezett így. (Ez került bele a kapcsolattartást szabályozó végzésekre konkrét rendelkezésként.)

Az új Ptk. 2014. március 15. napjával hatályon kívül helyezte a régi Ptk-t, és hatályba léptette az új Ptk-t, amiben elfogadta a korábbtól eltérő szabályozást, miszerint a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást 6 hónapon belül mindenképpen pótolni kötelező (Ptk. 4:182. § (2) bekezdése), és nem tett különbséget folyamatos, ünnepi, vagy időszakos kapcsolattartás között. Egyúttal a kógens rendelkezés gyakorlati teljesítésének logisztikáját pedig rövid időn belül kidolgozta a Kúria: kimondta, hogy az elmaradt időszakos kapcsolattartást – *amennyiben a szünet már eltelt* – a folyamatos kapcsolattartással nem érintett hétvégén kell pótolni. (Értelemszerűen több részletben.)

Egyúttal azonban azt is szükséges még hozzátenni, hogy viszont a kapcsolattartás végrehajtása tekintetében ezt meghaladóan is teljes átalakítás történt: nem csupán a korábbi szabályozást, de még a korábbi hatáskört is megváltoztatta a jogalkotó: a Bnptv. 2020-as hatályba léptetésével teljes egészében eltörölte a korábbi gyámhatósági jogi szabályozást – *a 149/1997. (IX.10.) kormányrendelet kapcsolattartás végrehajtására vonatkozó rendelkezéseit* -, és merőben új szabályozást léptetett életbe (Bnptv.), amire már eljárásjogi szempontból lényegében a polgári perrendtartás, a törvényi alapok tekintetében pedig már teljes egészében az új Ptk. családjogi könyve – *benne a 4:182. § (2) bekezdésével*! – vonatkozik.

Összegezve: mindhárom feltétele együttesen is fennáll annak, ami ahhoz szükséges, hogy a *contra legem* jogalkalmazás a tisztességes eljárás alkotmányos szintű sérelmének megállapítását eredményezze:

5

Az általam támadott döntés

- semmilyen indokolást nem tartalmaz a *contra legem* jogalkalmazásra vonatkozóan,
- a bíróság az adott jogkérdésre vonatkozó aktuális, hatályos jogi normákat nem vette figyelembe,
- a bíróság a döntését egy olyan korábbi gyakorlatra alapozta, amit a jogalkotó új jogi szabályozás elfogadásával és hatályba lépésével összefüggésben hatályon kívül helyezett.

3. AZ ALAPTÖRVÉNY ELLENESSÉGET EREDMÉNYEZŐ JOGSZABÁLY ELLENESSÉG LÉNYEGE:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak értelmében a feleket a bíróság előtti eljárásban megilleti a tisztességes eljáráshoz való jog.

Az Alaptörvény R) Cikk (2) bekezdése értelmében a törvények mindenkire kötelezőek. (*Contra legem jogalkalmazás tilalma*). A tisztességes eljárás egyik garanciális eleme a *contra legem* jogalkalmazás tilalma, a jogszabályok tiszteletben tartása.

A Ptk. 4:182. § (2) bekezdése kógens rendelkezést tartalmaz, miszerint a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartást a legközelebbi alkalmas időpontban, de legkésőbb 6 hónapon belül pótolni KELL.

A jogalkotó pótlás kötelezettségét kimondó kógens rendelkezése nem tesz különbséget folyamatos és időszakos (vagy akár ünnepi) kapcsolattartás között, így viszont ezt a jogalkalmazó sem tehet meg.

Azon álláspont tehát, miszerint a nyári időszakos kapcsolattartás nem pótolható, téves. A különélő szülőt megilleti a pótlás, melyet elsődlegesen a nyári tanszünetben, annak kizártsága esetén a folyamatos kapcsolattartással nem érintett hétvégéken kell számára biztosítani a gyermek érdekét szem előtt tartva. Ezen pótlás hiányában ugyanis nem csak a különélő szülő jogai, hanem a gyermek kapcsolattartáshoz fűződő jogai is sérülnek.

A Kúria a Pfv.II.21.196/2017/9. számú döntésében ezzel egyező álláspontra helyezkedett, kimondva azt, hogy az elmaradt kapcsolattartás pótlása kógens jogszabályi rendelkezés, ezért annak mellőzése jogszabálysértő. Ezen döntésében a Kúria kitért arra is, hogy az időszakos kapcsolattartás nem kompenzáció - nem azt hivatott pótolni, hogy a szülők mondjuk nem egy városban laknak -, a célja a huzamosabb együttlét, a szeretetteljes viszony fenntartása, a szülő-gyermek kapcsolat elmélyítése. (Azaz különösen nagy jelentőséggel bír a folyamatos hétvégi kapcsolattartásokhoz képest is!)

A 2017. évi CXVIII. törvény 22/C. § (2) bekezdésének b) pontja szerint:

Ha a bíróság megállapítja, hogy a kérelmezett megszegte a kapcsolattartásra vonatkozó határozatban foglaltakat, elrendeli a végrehajtást. A bíróság a végrehajtást elrendelő végzésben a kérelmezettet felhívja, hogy

b) a kapcsolattartásra jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását a legközelebbi megfelelő időpontban, de legkésőbb hat hónapon belül biztosítsa, és megjelöli a pótlás végső határidejét.

6 Erre tekintettel kifejezetten contra legem jogalkalmazásnak minősül az ezzel ellentétes jogalkalmazás a jelen esetben: annak kimondása, hogy a gondozó szülő nem köteles a nekem fel nem róható okból – illetve kifejezetten a gondozó szülőnek felróhatóan – elmaradt, illetve általa megtagadott zavartalan nyári időszakos kapcsolattartást pótolni.

A contra legem döntés miatt sérült az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogom a családi életem és a kapcsolattartásom tiszteletben tartása vonatkozásában.

Ehhez képest az általam sérelmezett végzés nemhogy elfogadható, de semmilyen magyarázattal nem szolgál a kifejezetten, sőt kirívóan contra legem – a Ptk. 4:182. § (2) bekezdését és a Bnptv. 22/C. § (2) bekezdés b) pontját egyaránt sértő jogalkalmazásra.

„Magyarázatként” összesen annyit rögzít, hogy elmúlt a nyár, ami irreleváns és nyilvánvalóan nem foghat helyt, miután folyamatos kapcsolattartás kéthetente van hétvégén, a köztes heteken a hétvégék szabadok, akkor van lehetőség az elmaradt időszakos kapcsolattartás pótlására (is).

Márpedig, ha a bíróság megállapítja a gondozó szülő részére a felróhatóságot, majd erre tekintettel elrendeli a kapcsolattartás végrehajtását és felhívja a gondozó szülőt arra, hogy a jövőben tanúsítson jogkövető magatartást, ugyanakkor viszont éppen a lényegét – a megtagadott kapcsolattartás pótlását – nem rendeli el, azzal lényegében kiüresíti a kapcsolattartáshoz való alapjogomat, és súlyosan sérti egyúttal a gyermek mindenekfelett álló érdekét is, amely a gyermekem alapjogának (t.i. zavartalan kapcsolattartáshoz való jog) kiüresedéséhez is vezetett!

Gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a gondozó szülő az időszakos kapcsolattartásokat nem köteles biztosítani, hiszen ha nem pótol az adott szünetben (pld. nyári/tavaszi/téli/őszi) önkéntesen, akkor – mivel az időszakos kapcsolattartásra nyitva álló szünet a bíróság döntéséig bizonyosan már elmúlt – ezt törvényi szankció nélkül megteheti. Hiszen, ha a pótlás nincs elrendelve, így pótolni sem köteles és ennek elmaradása esetén a végrehajtást (jogszabályok szerint biztosított szankciókat) sem lehet elrendelni.

Ahogy az én esetemben - és az egymással ellentétes jogértelmezések miatt számos családban ugyanez a helyzet - a megítélésem szerint alaptörvény ellenes bírósági döntéseknek „köszönhetően” a 2020-as évben nem volt egy zavartalan időszakos kapcsolattartás sem a fiam és közötttem, hiszen ennek biztosítására a gondozó szülőt – a Szegedi Törvényszék Jogerős Végzését követően - Immár semmi sem kötelezte.

Mindezek alapján kérem tehát az általam sérelmezett jogerős és végleges végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását, és ezen okból kérem a végzés megsemmisítését.

Végezetül akként nyilatkozom, hogy

HOZZÁJÁRULOK

ahhoz, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság honlapján az előírásoknak megfelelően közzétett indítványomban szerepeljen a nevem.

7

Szeged, 2021. 05. 30.

Tisztelettel:

Tanúk:

